
Blindes Leder

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Blindes Leder	4
4. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Blindes Leder

4. s.e. Trin.

Prædikedag 4. s.e. Trin.

Prædikedato 10. juli 1927

Prædiketekst Lukas 6,36-42

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P100727-01

Kilde (Mindeudgave Prædikener, 62-63)

BLINDES LEDER

En blind kan ikke lede en blind. Der er Stemplet sat paa os Mennesker: vi er blinde; vi har nogle Forestillinger om Livet uden om os, ogsaa nogle om den Vej, vi skal vandre ad, for at det kan gaa os godt, og vi kan naa et godt Maal, men disse Forestillinger er alligevel helt ud i det blaa, i hvert Fald meget taagede og ret uduelige. Timelige som vi er, kortvarige af Liv, satte ind i en Verden, der er færdig, vaagnende til Bevidsthed for strax efter at faa den slukket, kender vi egentlig ingenting. Og dog har vi Sanser, blot ikke Syn — taagede Forestillinger, som den blindes om Livet; som den blinde kender Regnen af dens Vaadhed, Solen af dens Varme, Blomsten af dens Duft, Mennesket af dets Stemme, saadan har vi taagede Forestillinger om Fuldkommenhed og Syndfrihed, om Kærlighed og evigt Liv.

Der klages over, at vi ikke klart kan tænke os, hvordan det skal kunne gaa til, at der ikke kan være Kamp, Konkurrence, Saar og Død i et Samfund, at vi ikke klart kan forestille os Livet efter Døden, og hvordan det skal og kan gaa til, at vi, der skal være og leve, at vi ikke kan undgaa Fristelser og Fald, Ulykkestilfælde og Armod, Sygsind og Legemsbrøst her paa Jorden, eller dog se Meningen med det, naar det kommer — men Troens Svar er det samme, ustandseligt det samme: Nej, saadan maa det være, fordi vi er blinde, men i

Jesu Navn mener vi netop, at der er Vej at vandre ad, der fører frem til Synets Gave; men endnu sidder vi i den store Øjenlæges Venteværelse og venter paa at blive lukket ind. Det er Jordens Kaar, Professor Høffdings og jeres og mine: Livet er os gaadefuldt, dunkelt og usikkert, blinde maa vi vandre dets Veje.

Og ikke blot gaar vi med Smerten over, at Jordens Skønhed og Harmoni er forseglet for os, saa vi maa nøjes med Anelsen; ikke blot er Livets Vej for os en Savnets Vej; men det er ogsaa en Farers Vej; thi vi gaar ikke paa det jævne, men ad Klippestier, med Afgrunde lurende om os, og et Fald, selv et lille, kan betyde Lemlæstelse og Død. Faren kunde være slem nok for den seende, den er mere end tidoblet for den blinde. Gud forbarme sig over os svage, forsagte Mennesker, vi kan komme til at standse raadvilde uden at turde flytte en Fod; vi hører jo ofte Skriget fra dem, der traadte rask og egensindigt til. Og vi har mærket, hvor let vi selv havde til at falde. Det fristede os til Hidsighed, til Stundesløshed, til Flasken, til urene Tanker og Begær, til Modløshed — og vi havde Guds Ord i vort Hjerte og faldt alligevel. Vi blev utaalmodige over for andres Svaghed, glemte Tilgivelsen, vi blev bitre i Sygdom, vi faldt i Tvivl om Gud, naar vi saa dem, vi elskede, lide, Opstandelsestroen blev saa bleg som en Dag i September ved deres Grave — aah Gud, aah Gud, vi stakkels blinde Mennesker, hvordan finder vi frem ad Livets Vej!

Da gav Gud os en seende til Fører. Jesus Kristus blev vor Seer. Med sit Blik, fyldt af Kærlighedens Lys, saa han gennem Natten og Blændværket. Og han greb de mørkerædde ved Haanden og smilte sit sejrige Smil. Han griber os Gang paa Gang. Din og min Frelser.

Gud ske Lov vi blev blinde og forstod, at vi var det. Der er nogle, der tror, de ser, og de siger, at Livet er saadant: grusomt Skæbnespil, ørkesløse Tilfældigheder; de har søgt at operere sig selv og har faaet lidt Syn; men ganske nærsynede er de, ser kun Kløfterne og Afgrundene. Han, Seeren, den seende, skuer frem for sig og ser Dagen ved Bjergstiens Ende. Og med Profetens intuitive Sikkerhed flytter han Foden fast og fører os sikkert frem imod Dagen, den signede Dag hos Gud.